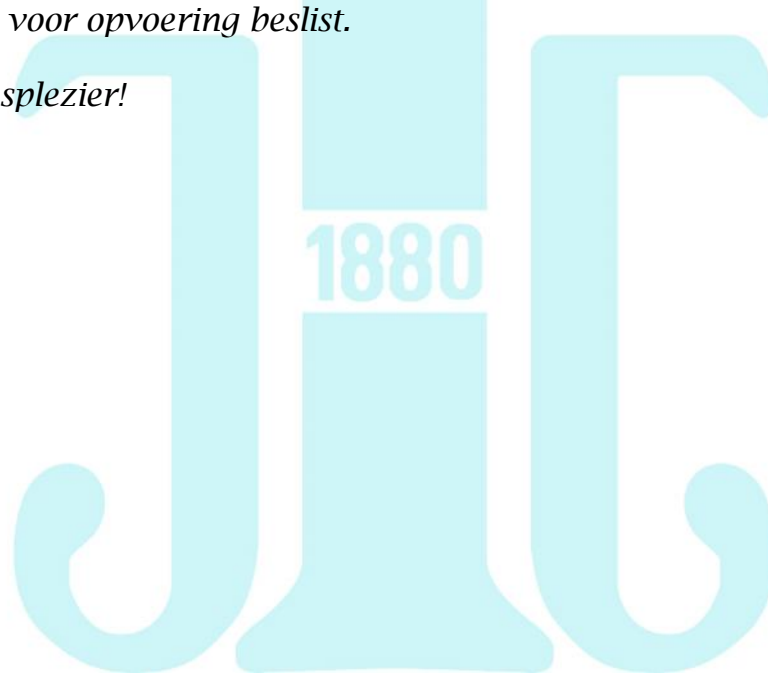

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk. Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid. Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

DE HONGAARSE RAPSODIE

thriller in drie bedrijven

1980
door

Herman van Gucht

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2012
Nr.3136

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste ACHT tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A.
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens B.V.B.A. worden gestuurd.

Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.
info@ibva.nl

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *DE HONGAARSE RAPSODIE* op te voeren moet de naam van auteur *HERMAN VAN GUCHT* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2012/220/040
ISBN 978-90-385-12099

© 2012 Toneelfonds J. Janssens/Herman van Gucht
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Toneelfonds J. Janssens bvba · Te Boelaerlei 107 · 2140 Bght Antwerpen
Tel 03 366 44 00 · Fax 03 366 45 01 · info@toneelfonds.be

PERSONAGES

(4 dames – 4 heren)

YANKA : Uitbaatster van het hotel. Ongeveer 70 jaar

NATASHA : Nichtje van Yanka. Pas afgestudeerd. Ongeveer 25 jaar

PONGO : Clown. Tussen 35 en 55 jaar

KRISTOF : IT specialist, inspecteur van politie. Tussen 35 en 50 jaar

AAGJE : Journaliste, inspecteur van politie. Tussen 35 en 50 jaar

TIM : Politie-inspecteur. Ongeveer 25 jaar

HELENA : Directeur van circus Magyar. Tussen 30 en 45 jaar

MAX : Commissaris. Ruim 60 jaar.

DECOR

Het toneelspeelt zich af in de ontvangstruimte van een klein hotel. Het heeft een Hongaarse toets. Midden achter is er een toog en achter de toog een opening naar de kelder en de keuken. Achter (jardin) kan er een raam zijn. Langs de zijkant (jardin) is er een deur die naar buiten leidt. Aan de overkant (cour) is er een opning die naar de eetzaal en naar de kamers leidt. De kamer is mooi ingericht en buiten de toog kan er een zithoek zijn voor de gasten en moet er minstens één tafel met stoelen aanwezig zijn.

KORTE INHOUD

De federale drugsbrigade is een heroïnehandel op het spoor. In het hotelletje “De Hongaarse Rapsodie” wordt heroïne verhandeld. De politie zoekt de plaatselijke dealer. Er wordt een val opgezet. Twee inspecteurs (Kristof en Aagje) gaan ter plaatse logeren als IT specialist en journaliste. Natasha, het nichtje van de uitbaatster – een dame met Hongaarse roots – zal in het verhaal een belangrijke rol spelen. De aanleiding tot het opzetten van die val is de komst van het Hongaars circus Magyar dat eigendom is van dokter Pongor, een gekende Hongaarse figuur uit het criminele circuit. De clown Pongo en de directeur van het circus, mevrouw Helena, komen in het hotelletje logeren. Helena is de kleindochter van dokter Pongor. De heroïne wordt geleverd, dan gestolen en de bazin van het hotel, mevrouw Yanka, wordt overvallen en naar het hospitaal afgevoerd... Het plaatselijk onderzoek start onder de leiding van commissaris Max Dedonder. Zijn jonge assistent Tim Dewit helpt hem en heeft zijn oog laten vallen op de mooie Natasha...

EERSTE BEDRIJF

Een zomerse namiddag

(Yanka staat achter de toog en Natasha komt uit de eetzaal.)

YANKA : Hij blijft zo lang weg? Hij is nog erger dan een vrouw op jaren, die zich opmaakt om naar het bal te gaan.

NATASHA : Tante, je weet toch dat veel mannen echte ijdeluiten zijn. Zelfs de meeste mannen. En dat zal ook wel het geval zijn voor een clown. Zeker als hij van zichzelf vindt dat hij dé attractie is van het grote circus Magyar.

YANKA : Ik vertrouw die vent niet helemaal. Hij komt hier plots binnenwaaien, recht uit Budapest. Enfin dat zegt hij toch. Hij spreekt perfect Nederlands en moet dus de streek hier wel goed kennen. Hij komt zogezegd prospectie doen voor het circus Magyar. Volgens hem het beste circus ter wereld.

NATASHA : Het is al lang geleden dat er nog een circus is neergestreken in het Hageland. Ik kijk er wel naar uit. Ik hou van het circus. Het is een soort van droomwereld. Met al die gespierde mannen en die mooie lenige vrouwen.

YANKA : Ik hou niet van de clowns.

NATASHA : Ik ook niet. Als ik klein was, was ik bang van clowns. Ik vond ze griezels.

YANKA : Er zijn heel wat kinderen die bang zijn van clowns. Vooral van de domme clown, de August.

NATASHA : Ja, ze zijn bijna altijd met twee. De clown met het witte gezicht en de punthoed vond ik grappig. Hij doet de August domme dingen doen. August krijgt de klappen.

YANKA : August speelt de dommerik maar toch blijkt hij de slimste te zijn. Nee, de sluwste. Ik vertrouw onze clown niet. En dan zijn naam: Pongo.

NATASHA : Wat is daar verkeerd mee? Ik vind dat die naam goed klinkt. Een naam met punch.

YANKA : Doet me teveel denken aan doktor Pongor, destijds in Budapest.

NATASHA : Is dat niet de leverancier van onze Tokayerwijn?

YANKA : (*zucht*) Ja, dat is hij. Hij is zelfs de eigenaar van dit hotelletje. (*stilte*) Spijtig

genoeg.

NATASHA : Wat scheelt er tante? Je kijkt zo droevig.

YANKA : Ga kijken of onze clown nog niet in aantocht is.

(Natasha verdwijnt even. Ondertussen gaat Yanka twee glazen Tokayer halen achter het buffet.)

Zou ik het wel vertellen? Oude koeien uit de gracht halen. Het kan gevaarlijk zijn. Maar tenslotte is Natasha mijn enig nichtje en ik moet het toch aan iemand kwijt.

(Als Natasha terug is.)

Is hij nog niet gereed? Dat hij nog maar een tijdje boven blijft.

NATASHA : Hij is nog steeds op zijn kamer en buldert een aria uit de operette "Gravin Maritza" van mijn lievelingscomponist Emmerich Kalman (*zingt*) "sag ja mein lieb sag ja". Zou hij verliefd zijn?

YANKA : Wie weet. Hongaren zijn hartstochtelijke mensen, Natasha. Hartstocht en vuur. Weet je dat zij een van de hoogste zelfmoordcijfers hebben van heel Europa?

NATASHA : Daar moeten ze hier in België anders niet voor onderdoen. En de mensen hier vind ik eerder koel.

YANKA : Hartstocht en geweld. Paprika in het bloed.

NATASHA : Zijn de Hongaren geen bijzonder volk? Mijn vader vertelde mij dat Hongarije na de eerste wereldoorlog zeventig percent van zijn oppervlakte moest afgeven aan de buurlanden en dat het twee derde van zijn bevolking verloor.

YANKA : Er wonen vandaag zo'n 1,5 miljoen Hongaren verspreid over de wereld, vooral in Europa en Amerika.

NATASHA : Ja wij zijn blijkbaar wereldburgers.

YANKA : Kindje, wat ik je nu ga vertellen moet onder ons blijven. In 1956 vond de Hongaarse opstand plaats. Het volk stond op tegen de bezetter, de Sovjet-Unie.

Duizenden Hongaren lieten het leven. Velen werden opgehangen aan de bruggen over de Donau. Afschuwelijke beelden. Meer dan 150.000 Hongaren vluchtten naar het vrije Westen. Er werden 13.000 mensen gevangen gezet en men schat dat er 350 werden veroordeeld en geëxecuteerd.

NATASHA : Dat heb ik geleerd in de geschiedenislessen, tante. En dat kardinaal Mindszenty naar de Amerikaanse ambassade vluchtte en er 15 jaar verbleef. Onze droevige nationale geschiedenis.

YANKA : Maar dat mijn vader- jouw grootvader- één van die 350 geëxecuteerden was...en dat mijn arme moeder één van de vele duizenden was die naar het westen vluchtte, dat is meer dan geschiedenis. Dat is mijn geschiedenis Natasha, en die van jou. De pijn wordt minder maar ze gaat nooit weg.

NATASHA : Ik weet het tante.

YANKA : Het is een dolk die in mijn hart steekt en nog altijd mijn hart doet bloeden. En dat allemaal omdat wij van een ander gedacht waren en er durfden voor uitkomen. Dokter Pongor zat aan de goede kant, de smerige opportunist. Wat er toen gebeurd is vergeef ik hem nooit. Hij kon ons redden maar hij deed of hij mijn vader niet kende.

NATASHA : Pijnig jezelf zo niet tante, het is voorbij.

YANKA : Het gaat nooit voorbij, Natasha. Ik zie de wanhoop van mijn moeder nog toen ze haar zoontje van drie moest achterlaten bij haar zuster. Ik voel haar angst tijdens de vlucht. De vreemde wereld waarin we terecht kwamen, hier in Vlaanderen. Een vreemde taal, vreemde mensen ...maar gelukkig voor ons ook goede mensen. Ik was toen veertien jaar. Voor mij was de aanpassing redelijk gemakkelijk maar mijn lieve moeder had het heel moeilijk. Heimwee naar haar familie, naar haar land, naar haar zoontje...

NATASHA : Ik probeer het te begrijpen maar ik kan het mij allemaal moeilijk voorstellen. Het moet vreselijk geweest zijn.

YANKA : Jij bent ook een kind van hier.

NATASHA : Mijn vader is pas in de jaren tachtig naar hier gekomen als onderzoeker aan de K.U. Leuven. Mijn moeder is van hier en ik ben hier geboren. Toch voel ik mij sterk verbonden met Hongarije. Maar die vreselijke tijden heb ik gelukkig niet moeten meemaken.

YANKA : Gelukkig maar, schatje. Ja, je vader was nog een klein kind toen wij hem achterlieten. Andres is opgegroeid in Hongarije en heeft zijn moeder niet echt gekend. Ze heeft het drama nooit verteerd en is vrij jong gestorven. Arme mama.

NATASHA : Mijn vader spreekt er nooit over. Ik denk dat het teveel pijn doet. Als het gesprek toevallig over zijn moeder gaat dan zwijgt hij. Ik kan de pijn aflezen aan zijn mond.

YANKA : Maar hij is hier gelukkig getrouwd en heeft zich helemaal aangepast. Hij is trots op jou. Pas afgestudeerd als criminologe. Een paar maanden vakantie en dan stap je in het echte leven. Ik hoop niet in het criminele leven.

NATASHA : Ik ben volop aan het solliciteren voor een job. Ik heb al een paar veelbelovende contacten gehad.

YANKA : Natasha, heb je jezelf nooit afgevraagd hoe ik hier, in dit kleine hotelletje beland ben?

NATASHA : Nee, ik heb het nooit anders geweten.

YANKA : Toen we hier toekwamen hadden we niets. We werden ontvangen door een vriendelijk ouder koppel. Moeder ging poetsen en later, als ze de taal al wat beter kende, werd ze keukenhulp in een restaurant. En toen kwam er hulp uit een onverwachte hoek. Doktor Pongor deed goede zaken met de communisten in Hongarije. Hij had geld genoeg en kocht dit hotelletje. Hij zei dat hij betreurde wat er in het verleden was gebeurd met ons en vroeg of ik zin had om hier gerant te worden.

NATASHA : En je hebt het aanvaard.

YANKA : Ja, en ik noemde het “de Hongaarse rapsodie.”

NATASHA : Ik heb het altijd een mooie naam gevonden. De Hongaarse rapsodie van Franz Liszt...Uit heimwee naar het vaderland?

YANKA : Misschien wel. (*zucht*). De eerste jaren ging het goed. Ik kreeg veel klanten. Ook veel mensen van Hongaarse oorsprong die hier een stukje van hun vaderland hoopten te vinden. Of om met lotgenoten te kunnen praten.

NATASHA : Geen mensen van hier?

YANKA : Natuurlijk wel. Het is hier een prachtige streek om te wandelen en uit te rusten.

NATASHA : En toen kwamen de problemen?

YANKA : Financieel had ik het goed. Ik kreeg een goed loon. Maar voor wat hoort wat.
Zonder dat ik het goed besepte zat ik verweven in zaken die het daglicht niet kunnen verdragen.

(stilte)

NATASHA : Je kunt het mij vertellen tante. Ik ben te vertrouwen. Mensensmokkel?

(Yanka schudt neen)

Drugs?

YANKA : *(knikt ja)*. Het begon allemaal heel onschuldig met een occasionele kleine levering aan zogenaamde vrienden. Maar met de jaren werd het regelmatig en belangrijker.

NATASHA : Grote hoeveelheden?

YANKA : Regelmatig en veel.

NATASHA : Je kon toch weigeren?

YANKA : Ik heb dat één keer gedaan. Ik kreeg het bericht dat ik dan uit zijn hotelletje vloog en dat hij mijn familie zou weten te vinden.

NATASHA : Je was bang?

YANKA : Heel bang. Hij heeft machtige vrienden en met mijn herinneringen aan hem in de jaren vijftig...Het is een keiharde man. Eens in het circuit geraak je er niet gemakkelijk meer uit. Zijn menslievendheid van het begin was maar schijn. Van in het begin wist hij wat hij met mij van plan was.

NATASHA : Heb je hem ooit nog teruggezien?

YANKA : Neen. Ik heb alleen de slechte herinneringen van mijn jeugd.

NATASHA : Hoe oud is hij eigenlijk?

YANKA : Hij is een stuk ouder dan ik. Hij moet zeker de tachtig voorbij zijn.

NATASHA : En de contacten met hem, hoe verliepen die dan?

YANKA : Nooit persoonlijk. Ik ken zelfs zijn stem niet. Ik heb alleen contact met zijn

firma, met de firma Pongor. Die levert hier Hongaarse specialiteiten en natuurlijk de Tokayerwijn.

NATASHA : En officieel is er geen vuiltje aan de lucht. Alles “clean.”

YANKA : Ja. Maar er is wel iets bijzonders met die leveringen. Om de twee maand komt hier een levering toe. De drugs zitten handig verpakt in de verpakking van de wijn.

NATASHA : En is er nog nooit een zending onderschept?

YANKA : Ik weet het niet. Ik denk het niet want anders zouden ze wel van tactiek veranderd zijn.

NATASHA : En wat moet jij dan met de drugs doen?

YANKA : Ik moet de heroïne - want het is meestal heroïne - uit de verpakking nemen en gereed leggen in de kelder.

NATASHA : Ik heb in de kelder nog nooit iets verdachts gezien.

YANKA : Ik leg de heroïne in een verborgen kluis in de kelder.

NATASHA : En hoe geraakt die heroïne dan bij de gebruikers?

PONGO : *(Komt op met veel sier, gekleed als clown. Hij komt tot bij Natasha en knielt voor haar. Hij zingt.)* “Zeg ja mijn lief zegt ja” *(Er volgt een schaterlach en hij kust hoofs de hand van Natasha)* Dames, aanschouwt de beste clown van Hongarije, Pongo de eerste. Mag ik een glas Tokayer alstublieft. Zoals de Franse Zonnekoning Lodewijk de veertiende zei: de wijn van de koning, de koning van alle wijnen. De Tokayerwijn maakt mijn geest wijd als de poesta, mezelf dapper en elegant als een Huzaar en mijn bloed hitsig als hete paprika.

YANKA : Hier, de koning aller wijnen voor de koning aller clowns. *(Geeft het glas.)*

NATASHA : Waarom moet je per se verkleed zijn als clown? Hoop je daarmee de mensen te overbluffen?

YANKA : Pas maar op of ze gaan lopen van de schrik.

PONGO : Nee nee. Als ik naar de gemeentehuizen in de omtrek ga om het terrein te verkennen, wil ik dat men mij opmerkt, mij niet zo vlug vergeet. Het is als een koning die binnenkomt, wat zeg ik... binnenschrijdt. Alle deuren gaan voor mij open. Koning clown, toch iets bijzonders, denken ze.

NATASHA : De koning van de gekken, de koning van de smoelentrekkers. Misschien lachen ze je uit, achter je rug dan.

PONGO : Laat ze lachen, maar vergeten doen ze me niet. Als clown kan ik dingen vertellen, dingen vragen, die ik normaal niet zou durven vragen. Van een clown nemen de mensen meer aan dan van een gewone sterveling. Och, 't is maar een clown denken ze. Ik moet geen visitekaartje achterlaten. Ik ben zelf het visitekaartje. Het visitekaartje van het beste circus van Hongarije.

NATASHA : Wij wensen je veel geluk, Pongo. En ben je altijd alleen voor de prospectie? Misschien ben je de enige van het circus die zo goed Nederlands spreekt. Je spreekt perfect Nederlands. Ben je wel een echte Hongaar?

PONGO : Ik geen echte Hongaar! Ik ben een Roma zigeuner, lief kind. De Roma zijn het uitschot van de maatschappij. Mijn volk is arm, ongeletterd, woont in wagens of in krotten, wij moeten bedelen. Onze vioolmuziek klinkt zoet maar bitter. Klagend, jankend. Ben ik een echte Hongaar? (*Klopt op zijn borst en lacht luid en bitter.*)

YANKA : Het spijt ons.

PONGO : Geen medelijden. De Roma zijn slim. Ik ben slim. Ik heb heel Europa gezien, vele talen geleerd, duizenden mensen doen lachen met de universele taal van de humor. Ik ben de domme August die de mensen amuseert met zijn gekke smoel, met zijn handen en te grote voeten. Maar als de vertoning voorbij is en ik moederziel alleen in mijn caravannetje zit, dan bloedt mijn hart en dan is mijn lach verstomd. Soms met tranen in de ogen.

NATASHA : De twee gezichten van de clown.

PONGO : Kennen jullie de operette "Het land van de glimlach" van Frans Lehar? Daarin verliest een Chinese diplomaat zijn Weense geliefde, gravin Lisa. En dan zingt hij: lach ondanks ellende en duizend pijnen, maar hoe het er van binnen uitziet, gaat niemand wat aan. Ik ben overal de vrolijke Frans maar ik laat niet in mijn hart kijken.

YANKA : Toch wel, voor ons. Zo-even.

PONGO : Sorry.

YANKA : Jij bent dus de verkenner die het circus vooruit stuurt. Maar je bent toch niet helemaal alleen.

PONGO : Dat is waar. De baas van het circus, madame Ilonka reist mij steeds achterna.

YANKA : Ilonka Schultz?

PONGO : Hoe ken je haar naam?

YANKA : Ze belde gisteren en zei dat ze van circus Magyar was. Ze zei dat ze vandaag zou arriveren.

PONGO : Ah, zo. Ze heet wel Ilonka met haar voornaam maar iedereen in het circus noemt haar Helena. Dat vindt zij een mooie naam. Weten jullie wat Ilonka betekent?

NATASHA : Geen idee.

PONGO : Fakkelt. Zij is de fakkeldraagster van het circus. Zij wijst de weg, maar ik moet hem eerst zoeken.

NATASHA : Dus toch een verkenners.

PONGO : Ja. En zij is de grote baas. Ze is mijn partner in de piste. Stel je voor.

NATASHA : Is zij ook een clown?

PONGO : Zij is de “witte” clown, de slimme, die de domme August naar haar pijpen doet dansen. Ze is dus mijn baas binnen en buiten de piste.

NATASHA : Weet jij wat het woord clown eigenlijk betekent?

PONGO : Ja. Boerenpummel. En dat ben ik ook. Ik ben tenslotte maar een Roma zigeuner. En nu ga ik met mijn “hocus pocus” aan het werk. Tot later, dames.
(*AF met een diepe buiging.*)

NATASHA : Een rare vogel.

YANKA : Ik vertrouw hem voor geen cent.

NATASHA : Waarom niet? Ik vind hem wel grappig. Hij leeft duidelijk op grote voet.

YANKA : Hij heeft teveel medelijden met zichzelf en tegelijk loopt hij over van pretentie.

NATASHA : Hoe komt de heroïne nu uiteindelijk op de markt, tante?

YANKA : Heb je dat oud schilderij van de heilige Stephanus zien hangen in de kelder?

NATASHA : De eerste christelijke koning van Hongarije. Ja? En ik vind het een lelijk ding.

YANKA : Daarachter is een kluis. Er zit geen slot op de kluis. Iedereen kan erbij.

NATASHA : Is dat niet onvoorzichtig?

YANKA : Het is gedaan om geen argwaan te wekken. Normaal komen alleen ik en de leverancier in de kelder. De wijn wordt geleverd via een luik, buiten het gebouw. Via een trap kom je in de kelder.

NATASHA : Ja, dat heb ik wel gemerkt. En dat luik is gewoonlijk op slot.

YANKA : Ja. Een paar dagen na de levering - binnen de week laat ons zeggen – krijg ik een telefoontje met steeds dezelfde boodschap.

NATASHA : En die is?

YANKA : (*Met gedempte stem*) Tijn Uilenspiegel komt voor Lamme Goedzak.

NATASHA : De Vlaamse schavuit die de Spanjaarden voor de gek hield. Het Geuzenkind! De plaatselijke dealer kent zijn klassiekers.

YANKA : Ik weet niet of het een hij is. De stem is vervormd. Ze klinkt als die van een robot. En een paar uur later komt men de koopwaar ophalen.

NATASHA : En dat is alles?

YANKA : Is dat al niet erg genoeg?

NATASHA : En heb je nog nooit gezien wie het is? Je kunt toch een beetje voor spion spelen.

YANKA : Dat durf ik niet. Het is trouwens steeds donker als ze komen. En ze zijn in het zwart gekleed.

NATASHA : Je hebt dus toch al gekeken?

YANKA : Eenmaal. Eerder toevallig. Toen waren ze met twee. Ik vermoed, twee mannen maar dat weet ik niet zeker.

NATASHA : En met een snelle wagen?

YANKA : Neen. Met een zware motor. Ik had het luik nog maar pas geopend en ze waren er al. Te vroeg vermoed ik. Ach, Natasha, ik ben die situatie zo beu en ik ben soms zo bang.

NATASHA : Voor Pongor? Voor de politie? Zolang je doet wat ze van je vragen zal er je toch niets gebeuren.

YANKA : Voor beide. Maar het ergste is dat ik meewerk aan de heroïnehandel. Als ik denk aan al het leed dat heroïne veroorzaakt, vooral bij jonge mensen.

NATASHA : Onder dwang tante, onder dwang.

YANKA : Ik kan het gedicht van de Canadese arts John Mc Grae niet uit mijn hoofd zetten, dat hij schreef voor de duizenden soldaten die hier sneuvelden in de eerste wereldoorlog: in Vlaanderens velden groeien de klaprozen tussen de kruisen, rij aan rij. De klaprozen, de mooie kollenbloemen, de papavers, opium, heroïne en tenslotte ... de dood. Ik heb er genoeg van Natasha, ik wil

aan deze criminele smokkel niet langer meewerken.

NATASHA : Ga naar de politie.

YANKA : Ik durf niet. Ik zal zien...ik wacht nog een beetje.

NATASHA : Eens zal je het toch moeten doen.

YANKA : Ik ben bang. Ik voel dat er iets op til is. De laatste levering is vorige week gebeurd. Ik wacht met spanning op een telefoontje van Tijn Uilenspiegel.

NATASHA : De grote dealer voor onze streken.

YANKA : Ja. Hij is de spil voor de verdere verdeling in Vlaanderen, en ik vermoed in heel België en misschien ook in Noord –Frankrijk en Zuid-Nederland.

AAGJE : *(Ze komt van buiten en heeft een fotoestel bij. Een vrijgevochten type. Een beetje brutaal. Een soort van schooljuffer.)* Hallo. Wat zitten jullie hier binnen? Ga toch naar buiten. Het is heerlijk in het zonnetje. Maar vergeet de zonnecrème niet.

YANKA : Er zijn nog mensen die spijtig genoeg moeten werken. Een mooie wandeling gemaakt?

AAGJE : Ik heb drie uur gestapt. Echt een mooie streek hier. Mijn reportage over de holle wegen in het Hageland wordt zeker een succes.

NATASHA : Wat is er zo boeiend aan holle wegen?

AAGJE : Ze zijn heel lang geleden ontstaan. Sommige gaan terug tot in de middeleeuwen.

NATASHA : De Romeinse steenwegen zijn veel ouder.

AAGJE : Maar die hebben niet de grote natuurwaarde van de holle wegen. *(vurig)* Ze zijn dikwijls het laatste restje echte wilde natuur in ons landschap. Vele dieren zoals vogels, vlinders, vleermuizen, vossen en knaagdieren vinden er voedsel en beschutting.

NATASHA : En hoe komt dat?

AAGJE : Omdat de holle wegen een eigen klimaat hebben. Koel in de zomer en warmer in de winter, weinig wind, vochtig en veel schaduw. Je vindt er de mooiste schaduwplanten. Ach, ik zou er uren kunnen over vertellen.

YANKA : Drink eerst wat, voor je een droge keel krijgt van al dat praten. Een Tokayerwijntje?

AAGJE : Neen neen, geef mij maar een plat watertje. Of neen, geef mij toch maar een

wijntje. Dat geeft mij misschien inspiratie voor mijn artikelenreeks in het natuurblad “De groene toekomst.”

NATASHA : Heb je mooie foto’s kunnen maken?

AAGJE : O, ja. Hier kijk maar. *(Ze geeft haar digitaal toestel aan Natasha)*

NATASHA : Heel mooi, sprookjesachtig. Een beetje geheimzinnig, vind je niet? Het lijken mij ideale schuilplaatsen.

AAGJE : Ja, voor dieven. Perfect om de buit een tijdje veilig op te bergen. Verraderlijk mooi dus.

NATASHA : Ik dacht eerder aan een romantisch schuilhoekje voor een amoureu rendez-vous.

AAGJE : De jonge vrouwen van tegenwoordig denken alleen maar aan de romantische liefde. Ben jij de ridder op het witte paard nog niet tegen het lijf gelopen, Natasha?

NATASHA : Jawel, maar zijn paard stond mij niet aan. Het was een ezel.

AAGJE : Of was het een “versleten” kever of een “afgedankte “geit, in plaats van een blitse sportcar! We mogen toch ook eens lachen, hé. Proost.

YANKA : Op de holle wegen van het Hageland!

NATASHA : En op de groene toekomst!

AAGJE : Groen staat voor vruchtbaarheid, vrede en natuur.

NATASHA : Geef mij maar rood. Dat staat voor liefde, passie, warmte en vlammen!

YANKA : Zolang het maar geen zwart is. Dat is het einde, de duisternis, de dood.

AAGJE : Ja, ja. Als het zo verder gaat zou de toekomst wel eens zwart kunnen zijn. De kranten staan vol met criminaliteit, mensensmokkel, drugsbendes...Je begrijpt dat niet hoe bepaalde mensen zich willen verrijken op de miserie van andere, vaak jonge mensen.

KRISTOF : *(Jonge man, een beetje hippieachtig, slungelig met geen al te goede manieren. Hij komt van boven en rekt zich uitgebreid uit.)* Amaai, ik heb lekker gemaft...een uiltje gevangen; zeg maar een grote uil, een oehoe! Geef mij maar een lekker Tokayerwijntje om weer op mijn effen te komen. Een fris wijntje is nog altijd beter dan een joint.

AAGJE : Wat zei je daar over een zwarte toekomst. Met mensen als Kristof zijn we aardig op weg.

KRISTOF : Ieder zijn pleziertje, schat.

AAGJE : Noem me geen schat, wil je.

KRISTOF : Excuseer juffrouw. Ieder diertje zijn pleziertje. Loop jij maar lekker achter je vlindertjes aan, in de holle wegen. Veilig in je eigen coconnetje. Ik heb liever vlinders in mijn buik.

AAGJE : Zou je wel een glas wijn drinken? Ik heb de indruk dat je nog “high”bent van het roken of het snuiven.

KRISTOF : Mevrouw Aagje.

AAGJE : Zeg maar juffrouw.

KRISTOF : Juffrouw Aagje, wij kennen elkaar nu een paar dagen. Ik vind je knap, verstandig, getalenteerd, gereserveerd en een klein beetje... truttig. Van mij krijg je 7 op 10. Maar Natasha die krijgt 10 op 10. Ze is mooi, charmant...

YANKA : Hier charmeur, en stop met mijn nichtje binnen te versieren. Ik denk niet dat jij haar type bent. (*Krijgt zijn glas wijn.*)

KRISTOF : Je zou je kunnen vergissen, madame Yanka. Ik ben een getalenteerd IT'er. Ik verdien rijkelijk mijn boterham en op een eerlijke manier. Het is niet omdat ik in een dipje zit dat ik slecht ben. Geef mij nog een paar dagen en dan vlieg ik weer uit, naar de wondere wereld van de informatica. (*Staat recht en steekt glas in de hoogte.*) Proost! Op een schone wereld, zonder misdaad, zonder joints, XTC en andere drugs. Op een wereld overspoeld met Tokayerwijn.

AAGJE : Daar kan ik op toosten. (*En drinkt.*)

KRISTOF : À propos. Ik kwam inspecteur Tim Dewit gisteren tegen. Hij vertelde dat de streek de jongste tijd in verhoogde mate te maken heeft met mensensmokkel. En dat de Balkan-route weer zeer actief is.

AAGJE : Wat is dat nu weer, de Balkan -route?

KRISTOF : De meeste heroïne komt uit Pakistan en uit Afghanistan. Via de zogenaamde Balkan-route wordt die naar onze streken gevoerd

AAGJE : De Balkan dat is Roemenië en ex-Joegoslavië en Hongarije...

KRISTOF : Zo ongeveer ja. De baas van Tim Dewit, commissaris De Donder - Max voor de vrienden – is erg bezorgd over de situatie, schijnt het.

AAGJE : Al dat vuil crapuul, ze zouden ze moeten verdelgen als ratten.

KRISTOF : Zijn de groenen niet tegen verdelgingsmiddelen?

AAGJE : Zeer geestig.

KRISTOF : Het is groen en het slikt? Niemand? Kermit de slikker! Nog eentje. Het is groen en het spioneert? Spionazie! *(Gelach, zonder Aagje)*

AAGJE : Een vis komt een junkie tegen. Hé, geef mij eens een joint, vraagt hij. Waarom zegt de junkie. Dan word ik high antwoordt de vis. *(Ze lacht heftig.)*

KRISTOF : Dat is een mop die op de bierviltjes staat.

AAGJE : Ik kom niet in staminees.

YANKA : En wat staat er vandaag nog op het programma?

AAGJE : Ik ben moe van mijn wandeling en ga een beetje op mijn bed liggen. Ik trek mij terug in de poesta! *(Tegen Kristof)* Zo heet mijn kamer.

KRISTOF : En als je het na een tijdje te droog vindt, kom dan naar mijn kamer: het Balaton-meer. Ambiance verzekerd.

AAGJE : Tot straks dan. *(Afn naar haar kamer.)*

KRISTOF : Ik heb toch niet te hard op haar tenen getrapt? Ze leek mij toch een beetje gekwetst. Het was niet mijn bedoeling.

YANKA : Wat vertelde jij daareven over commissaris Max en zijn adjunct, inspecteur Dewit?

KRISTOF : Ja, ik kwam de inspecteur gisteren tegen in het dorp. Er wordt de laatste tijd meer mensensmokkel vastgesteld. En volgens hun informatie is de heroïnehandel aan het toenemen. De politie is in verhoogde staat van waakzaamheid gesteld. Als jullie ooit verdachte personen of voertuigen zouden opmerken, melden jullie dat beter aan de politie. De politie je vriend, weet je wel! Dat telt minder voor mij. Ik hou niet zo van blauw. Geef mij dan toch liever meer groen.

NATASHA : Heb jij misschien iets op je kerfstok? Je bent toch geen junk, hé? Een onschuldig jointje af en toe, dat kan er nog door maar toch geen drugsverslaving. Bah!

KRISTOF : Ik kan je altijd een jointje geven.

(Natasha maakt een gebaar van afkeer.)

Grapje! Jullie hoeven niet bang te zijn. Ik ben geen crimineel. Alleen, soms een

beetje licht in mijn hoofd, om mijn zorgen te vergeten.

NATASHA : Heb je dan zo'n grote zorgen?

KRISTOF : Mijn vrouw heeft mij verlaten. Ze is er vandoor met mijn directeur. Ik ben het dan ook maar op mijn werk opgestapt. Ik ben hier nu een paar dagen om alles op een rijtje te zetten. Begrijpen jullie?

YANKA : Excuseer onze achterdocht. Maar wij wonen hier een beetje afgelegen...en een mens weet maar nooit.

KRISTOF : Passeert de politie hier dan niet regelmatig?

YANKA : Jawel. Max, de commissaris is een vriend van het huis. Ik ken hem al jaren. Hij heeft mij indertijd goed geholpen met de heropening van dit hotelletje.

KRISTOF : Heropening?

YANKA : Een tiental jaar geleden is het een paar maanden gesloten geweest, wegens verbouwingen. Moderniseringen zeg maar. Hij heeft mij toen geholpen met het zoeken naar stielmannen en hij heeft voor tijdelijke opvang gezorgd voor mij. Vandaar.

KRISTOF : Een goede vriend dus. Dan zal hij ook wel een oogje in het zeil houden. Zorgen dat alles hier rustig verloopt, bedoel ik.

YANKA : He, ja, ja.

KRISTOF : En Natasha is je nichtje, hoor ik.

NATASHA : Wie heeft je dat verteld?

KRISTOF : Wie dacht je? Tim Dewit natuurlijk.

NATASHA : Ach zo.

YANKA : Ja. Natasha is pas afgestudeerd als criminologe aan de K U Leuven. Ze zoekt werk. In afwachting steekt ze hier een handje toe. Ze is de enige dochter van mijn jongste broer.

KRISTOF : Ze kan misschien bij de politie gaan solliciteren. Bij de anti-drugbrigade! *(Hij lacht om zijn grap.)* Daar is toch werk voor criminologen, niet?

NATASHA : Ik houd het liever nog een beetje rustig. Nog even genieten van de vakantie en daarna zien we wel. Maar vanwaar komt jouw interesse voor het drugsprobleem?

KRISTOF : Mijn interesse is alleen maar theoretisch, hé! Wat mij bezighoudt is de hele organisatie, van kleine papaverproducent tot de heroïneroker of – spuiter. Er